

att man aldrig förgäves behövde vädja till hans hjälpsamhet, då det gällde insamlingar för enskilda personer, som behövde och förtjänade hjälp.

Hans arbetskraft var, som sagt, oerhörd och den var av en särskild art. Jag har träffat många, som kunnat arbeta duktigt, men dock ej nått till något resultat, emedan de ej kunnat praktiskt organisera arbetet, ej avväga mål och krafter mot varandra. Det bästa har för dem ofta varit det godas fiende. För Annerstedt var det motsatsen. De uppgifter, han satt sig före, genomförde han, både såsom forskare och såsom biblioteksman, och han var alltid färdig på dagen med det uppdrag han fått. Till en del berodde detta på den stränga pliktkänsla, han fått i arv från fadern. Denna pliktkänsla yttrade sig särskilt i hans förhållande till universitetet. Han kände sig såsom dess son, och en mera pietetsfull och hängiven sådan har Alma mater upsaliensis sällan haft. Varje börda, som universitetet ville lägga på hans axlar, mottog han därför utan knot, och om denna sonliga kärlek vittnar ock hans testamente; större delen av hans förmögenhet donerades nämligen till dess änke- och pupillkassa. Och till sist — det har knappt funnits någon varmare, mera hängiven fosterlandsvän än Claes Annerstedt. Det var särskilt en personlighet inom vår odlings historia, som stod hans hjärta nära, och det var Olaus Rudbeck. De voro också befryndade naturer, ty Claes Annerstedt var Atlantikaförfattarens jämlike i sinnets storslagenhet och i kärlek till Uppsala universitet och fosterlandet.

Henrik Schück.